

Slujba de păstor

Slujba de păstor

În lumina textului biblic din Ezechiel 34

Introducere

Despre ce este vorba

Aproape că nu există un tablou mai expresiv al dragostei și al purtării de grijă a Domnului Isus pentru ai Săi, ca tabloul Păstorului cel bun. David, inspirat de Duhul Sfânt, a scris, cu mai mult de 2.500 de ani în urmă, cuvintele: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic” (Psalm 23.1); de atunci, milioane de credincioși au făcut aceeași experiență aducătoare de bucurie.

O turmă de oi împreună cu păstorul ei este întotdeauna o imagine plăcută. Păstorul veghează asupra turmei, o ocrotește, procură hrana, dă direcția de deplasare și o conduce. Toată purtarea sa de grijă este îndreptată asupra turmei. Dumnezeu folosește în Cuvântul Său acest tablou ușor de înțeles și care se întipărește ușor în minte, ca să ne dea o lecție. Această lecție merge în două direcții: 1. Dumnezeu dorește să ne arate ceea ce este Domnul Isus pentru noi. Ca „Păstorul cel bun”, El Și-a dat viața pentru noi (Ioan 10.10-11). Ca Păstorul cel mare”, El Se ocupă în prezent de noi (Evrei 13.20-21). Noi, credincioșii, suntem oile Sale, pe care le iubește și le îngrijește până în clipa când Se va arăta ca „Mai-Marele Păstor” (1 Petru 5.4). El este „Păstorul și Supraveghetorul” sufletelor noastre (1 Petru 2.25) și putem spune împreună cu psalmistul Asaf: „Și noi, poporul Tău și turma pășunii Tale, Ți vom mulțumi pentru totdeauna” (Psalm 79.13). Este minunat să ai un astfel de Păstor; avem deci motive să-L glorificăm pe Domnul nostru!

2. Dumnezeu dorește să ne arate ce așteaptă El de la noi. Domnul Isus este Păstorul, El este unic și incomparabil, dar și noi putem să facem o slujbă de păstor. El este modelul nostru, pe care încercăm să-L imităm, preocupându-ne cu frații și surorile noastre, având același mod de gândire ca și El. Petru a primit o însărcinare triplă de la Domnul: „Paște mieluleii Mei, păstorește oile Mele, paște oile Mele!” (Ioan 21.15-17).

Câțiva ani mai târziu, Petru îi îndemna pe bătrâni: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi” (1 Petru 5.2). Și apostolul Pavel s-a exprimat asemănător când amintea bătrânilor din Efes să aibă grijă de ei înșiși și de toată turma „în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu” (Fapte 20.28).

Dragostea față de Domnul Isus stă la baza acestei slujbe de păstor. Când Domnul i-a dat lui Petru lucrarea de îngrijire a mieluleilor și a oilor, a pus-o în legătură cu acea triplă întrebare pătrunzătoare, cu privire la dragostea lui față de Domnul. În afară de aceasta, acest text din Scriptură arată clar că slujba de păstor include două lucrări mari de bază: a paște și a păstori. A paște înseamnă în primul rând să te îngrijești de hrana necesară. A păstori are ca și gând de bază călăuzirea, îngrijirea și ocrotirea.

O lucrare pentru fiecare

O comparație exactă a textelor mai sus menționate ne arată că lucrarea de păstor merge în două direcții. Pe de o parte este vorba despre mielulei și oi, care trebuie păscute și păstorate, iar pe de altă parte este vorba despre turmă. Când vorbim despre mielulei și oi, ne gândim la fiecare credincios în parte, dar când este vorba despre turmă, ne gândim la toți răscumpărații, adică la Adunarea lui Dumnezeu. Există o slujbă de păstor atât pentru persoane individuale, cât și în adunări locale.

Astfel, slujba de păstor nu este limitată numai la cei care au primit un dar special de păstor (Efeseni 4.11) sau la cei care într-o adunare locală poartă o responsabilitate specială și fac lucrarea unui bătrân, ci slujba de păstor în sensul cel mai larg este o lucrare pentru fiecare dintre noi. Desigur, Dumnezeu Se adresează în mod deosebit celor care preiau responsabilitatea într-o adunare locală, dar El Se adresează și celor care, de exemplu, au răspundere față de proprii lor copii.

De fapt, și copiii sunt o parte a turmei lui Dumnezeu. Ei sunt acei „mielulei” care trebuie păscuți. Această lucrare este mai întâi sarcina părinților, dar este și lucrarea tuturor care se îngrijesc de copii și tineri, de cei de curând veniți la credință etc. Într-un fel sau altul, toți suntem chemați să ne preocupăm de alții, având felul de gândire al Marelui nostru Păstor.

Un text biblic de actualitate

Să urmărim în continuare acest gând. Luăm ca bază un text vechi, dar totuși foarte actual din profetul Ezechiel care ne avertizează pe de o parte, iar pe de altă parte ne îndeamnă. Avertizarea constă în aceea că ne arată ce nu trebuie să facem. Îndemnul constă în a avea înaintea ochilor exemplul pozitiv al Domnului Isus. El este și în acest caz modelul cel mare, pe care vrem să-L urmăm.

În Ezechiel 34, Dumnezeu vorbește prin profet către poporul Său, respectiv către conducătorii poporului, care erau în același timp și păstori lui:

„Și cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: Fiu al omului, profetește împotriva păstorilor lui Israel, profetește și spune-le lor, păstorilor: Așa zice Domnul Dumnezeu: «Vai de păstoriile lui Israel care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstoriile să pască turma? Voi mâncați grăsimea și vă îmbrăcați cu lână; înjunghiați pe cele îngrășate, dar turma n-o pașteți. Pe cele slabe nu le-ați întărit, nici nu le-ați vindecat pe cele bolnave; și n-ați legat ce era frânt, nici n-ați adus înapoi ce era alungat, nici n-ați căutat ce era pierdut, ci le-ați stăpânit cu asprime și cu strictețe. Și ele s-au împrăștiat, pentru că nu era niciun păstor; și au ajuns mâncare pentru toate fiarele câmpului și s-au împrăștiat. Oile Mele au rătăcit pe toți munții și pe orice deal înalt și oile Mele s-au împrăștiat pe toată fața pământului și n-a fost nimeni care să cerceteze sau care să le caute.»

De aceea, păstorilor, ascultați cuvântul Domnului: «Viu sunt Eu», zice Domnul Dumnezeu, «cu adevărat, fiindcă oile Mele au ajuns de pradă și oile Mele au ajuns mâncare pentru orice fiară a câmpului, pentru că nu era niciun păstor, și păstorii Mei nu căutau oile Mele, ci păstorii se pășteau pe ei înșiși și nu pășteau oile Mele», de aceea, păstorilor, ascultați cuvântul Domnului! Așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, sunt împotriva păstorilor! Și voi cere oile Mele din mâna lor și voi face să înceteze să mai pască turma, ca păstorii să nu se mai pască pe ei înșiși; și voi scăpa oile Mele din gura lor, ca să nu mai fie hrană pentru ei.»

Pentru că așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji. Ca un păstor care își îngrijește turma în ziua când este printre oile sale împrăștiate, așa voi îngriji Eu oile Mele și le voi scăpa din toate locurile în care au fost împrăștiate în ziua cea înnorată și întunecată. Și le voi scoate dintre popoare și le voi aduna din țări și le voi aduce în țara lor; și le voi paște pe munții lui Israel, lângă râuri și în toate părțile locuite ale țării. Le voi paște în pășune bună și stâna lor va fi pe munții cei înalți ai lui Israel. Acolo se vor odihni în staul bun și vor paște într-o pășune grasă pe munții lui Israel. Eu Însumi voi paște oile Mele și Eu le voi face să se odihnească», zice Domnul Dumnezeu. «Voi căuta pe cea pierdută și voi aduce înapoi pe cea alungată și voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea bolnavă; dar voi nimici pe cea grasă și pe cea tare; le voi paște cu judecată.

Și cât despre voi, turma Mea», așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, voi judeca între oaie și oaie, între berbeci și între țapi. Este prea puțin lucru pentru voi că ați mâncat pășunea cea bună, iar restul pășunilor voastre l-ați călcat cu picioarele voastre? Și ați băut din apele liniștite, iar pe cele rămase le-ați tulburat cu picioarele voastre? Și oile Mele mănâncă ce ați călcat voi cu picioarele voastre și beau ce ați tulburat voi cu picioarele voastre!»

De aceea, așa le zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însumi voi judeca între oaia cea grasă și oaia cea slabă. Pentru că loviți cu coasta și cu umărul și împungeți cu coarnele voastre pe toate cele slabe până le împrăstiați peste tot; Eu voi salva oile Mele, ca să nu mai fie de pradă, și voi judeca între oaie și oaie.

Și voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David. El le va paște și va fi păstorul lor. Și Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, și robul Meu David, o căpetenie în mijlocul lor. Eu, Domnul am vorbit! Și voi face un legământ de pace cu ele și voi face să înceteze din țară fiarele sălbatice; și vor locui în siguranță în pustiu și vor dormi în păduri. Și le voi face, pe acestea și împrejurimile dealului Meu, o binecuvântare; și voi face să cadă ploaia la timpul ei; vor fi ploi de binecuvântare. Și pomul de pe câmp își va da rodul și pământul își va da venitul. Și ei vor fi în siguranță în țara lor și vor cunoaște că eu sunt Domnul, când voi sfărâma legăturile jugului lor și-i voi scăpa din mâna celor care i-au ținut în robie. Și nu vor mai fi de pradă națiunilor, nici fiarele pământului nu-i vor mânca; și vor locui în siguranță și nimeni nu-i va înspăimânta. Și le voi ridica un vlăstar de renume și nu vor mai fi mistuiți de foame în țară, nici nu vor mai purta rușinea națiunilor. Și vor cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ei; și ei, casa lui Israel, sunt poporul Meu», zice Domnul Dumnezeu. «Și voi, oile Mele, turma pășunii Mele, sunteți oameni; și Eu sunt Dumnezeul vostru», zice Domnul Dumnezeu.”

Fundalul profetic

Înainte de a aplica acest text asupra noastră, vrem să vedem importanța profetică a acestui capitol. Acest lucru este necesar pentru a nu ajunge la concluzii false în aplicația textului.

Ezechiel 34 este prima mare profeție, pe care Dumnezeu a dat-o profetului după ce a prezis căderea Ierusalimului (33.21). Dumnezeu demască în acest capitol, pe de o parte, activitatea conducătorilor falși ai poporului. Pe de altă parte, mesajul profetului este un mesaj de îmbărbătare, deoarece îndreaptă privirea spre adevăratul Păstor, care va da poporului Său liniște și pace. Capitolul poate fi împărțit în patru părți:

Prima parte (versetele 1-6): Primele șase versete vorbesc despre lucrarea rea, pe care o fac păstorii falși, precum și despre neglijarea a ceea ce trebuiau să facă. Ei sunt caracterizați prin egoism și iubire de sine. Ei nu urmăresc prosperitatea turmei, ci foloasele proprii stau în prim-plan. De aceea, ei acționează fără milă și cu duritate.

Nu ne este greu să transpunem activitatea păstorilor descrisă aici în zilele când Domnul Isus, ca adevăratul Păstor, era pe pământ. În conducătorii religioși ai poporului Israel recunoaștem păstorii falși. Nici pe ei nu-i interesa turma, ci căutau foloasele personale. Ei n-au avut liniște, până nu l-au dus pe adevăratul Păstor la cruce. Ca urmare, turma (poporul iudeu) a fost risipită între națiuni (Luca 21.24).

Gândurile noastre se îndreaptă și spre un alt păstor, cel mai rău păstor, care va fi vreodată pe acest pământ. Acesta este Antihristul, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „păstorul netrebnic” (Zaharia 11.16-17). O comparație între profeția din Zaharia și cea din Ezechiel indică paralele, care nu pot fi trecute cu vederea. Indiferența față de turmă, pe de o parte, și egoismul, pe de altă parte, își găsesc punctul culminant în persoana Antihristului.

Partea a doua (versetele 7-10): Acum se vorbește direct păstorilor falși. Dumnezeu condamnă activitatea lor și îi trage la răspundere pentru ceea ce fac: „Și voi cere oile Mele din mâna lor” (versetul 10). Dumnezeu nu va permite, ca oile Sale să ajungă pradă acestor păstori, care în realitate nu sunt păstori.

Partea a treia (versetele 11-22): Aceste versete ne descriu eliberarea turmei din mâinile păstorilor falși. Dumnezeu nu și-a uitat oile Sale: „Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji” (versetul 11); aceasta este promisiunea Domnului. Împlinirea acestei promisiuni va avea loc în viitor și se referă la venirea lui Mesia pe pământ cu putere și cu slavă. Atunci va strânge pe poporul Său din popoarele în care este risipit și îi va da pășune (Ieremia 23.3).

Afirmațiile din aceste versete nu se referă profetic nici la întoarcerea iudeilor din robia babiloneană, nici la timpul Adunării, în care trăim noi acum. Chiar dacă putem face aplicații și la noi, să nu pierdem din vedere adevăratul lor sens.

Însă această eliberare va aduce cu sine și judecata. Va fi o despărțire între oaie și oaie, între berbeci și țapi (versetul 17). Aceasta se referă evident la judecata care va veni peste cei care nu aparțin rămășiței credincioase a poporului Israel, ci l-au urmat pe Antihrist.

Partea a patra (versetele 23-31): Sfârșitul capitolului este totodată și punctul culminant și ne lasă să privim în împărăția milenară. „Voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David. El le va paște și va fi păstorul lor” (versetul 23).

Cu aceste cuvinte, Duhul lui Dumnezeu ne îndreaptă privirea, fără îndoială, spre Domnul Isus. Adevăratul Păstor nu este David din vechime, ci Cel care acum două mii de ani a venit, ca să Se intereseze de oile pierdute ale casei lui Israel. El va reveni, ca să-Și ducă poporul Său în odihna Împărăției milenare (Ieremia 23.5-6).

Atunci se va îndepărta și blestemul care este asupra creației și va fi făcut un legământ de pace. Israel va locui în siguranță, fără să-i mai fie frică de dușmani. Israeliții vor fi binecuvântați și vor fi o binecuvântare pentru alții. Abia atunci vor ști cu adevărat și vor cunoaște că Dumnezeu este cu ei și că ei sunt poporul Său (versetul 30).

Dumnezeu Însuși Își va atinge scopul cu poporul Său, iar cuvintele profetului Isaia își vor găsi împlinirea: „Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna” (Isaia 9.7).

Fundalul practic

Profeția lui Ezechiel este de peste 2.500 de ani și totuși Dumnezeu vorbește prin ea către noi. El ni Se adresează fiecăruia în parte și este bine să ascultăm cuvintele Sale.

Ce fel de timp era acela în care trăia și profeția Ezechiel? Era un timp caracterizat de decădere și destrămare. Poporul ca întreg se lepădase de Dumnezeul său. Confuzia era mare. Dumnezeu trebuia să vestească judecata. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a renunțat la poporul Său, ci i-a vorbit prin profet. El a apelat la responsabilitatea fiecăruia.

Acest apel al lui Dumnezeu ni se adresează și nouă. Trăim într-un timp, pe care Cuvântul lui Dumnezeu, nu fără motiv, îl numește „zilele din urmă” (2 Timotei 3.1; 2 Petru 3.3). Epoca mărturiei creștine pe pământ se îndreaptă spre sfârșit. Valorile biblice, care până acum câțiva zeci de ani erau acceptate în general, sunt tot mai mult desconsiderate. Decăderea se răspândește cu rapiditate. Păstorii falși sunt tot mai mulți; aceștia sunt oameni care vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar care nu au viață din Dumnezeu.

Dar peste toate acestea, lumea în care trăim este caracterizată tot mai mult de egoism, brutalitate și iubire de sine. Ca urmare, tot mai mulți oameni devin singuratici și nu au niciun răspuns la întrebarea: care este sensul vieții mele?

Creștinii adevărați, creștinii născuți din nou, nu rămân neinfluențați de aceste lucruri. Modul de gândire și de comportare al lumii se răspândește tot mai mult și printre credincioși. Mulți copii ai lui Dumnezeu caută sprijin și fundament. Care cale este corectă? Cine ne dă direcția cea bună? Cum se vor descurca oare copiii noștri? Cine ajută în singurătate? Toate aceste întrebări au nevoie de un răspuns întemeiat biblic.

Nu este nevoie într-un astfel de timp de adevărata slujbă de păstor, care să poarte amprenta modului de gândire al Domnului nostru?

Cine își ia timp pentru copii, să discute cu ei despre problemele lor de școală, problemele lor cu profesorii, cu colegii de clasă și de joacă? Cine își ia timp să-i asculte și în multiplele întrebări să-i îndrume pe cărarea cea bună? Cunoaștem oare întrebările și greutățile copiilor noștri?

Cine își ia timp pentru adolescenți, ca să-i încurajeze să se opună acestui curent al generalității? Cine își ia timp să-i arate adolescentului cât de plină de sens este viața cu Domnul Isus? Cunoaștem pericolele mari, la care adolescenții noștri sunt expuși zi de zi (pe teren moral, sexual, religios)? Cine își ia timp să-i ajute pe părinții, care nu se descurcă singuri? Cine își ia timp să discute cu frații și surorile, care stau la margine, care probabil au întrebări la care nu găsesc un răspuns, care sunt în primejdie să piardă comuniunea practică cu Domnul lor? Cine își ia timp să ajute și să îngrijească de frații și surorile în vârstă? Cine își ia timp pentru frații și surorile bolnave, care nu au ocazia să ia parte la viața comună a adunării locale? Iată o sumedenie de întrebări și cu siguranță nu sunt toate! Recunoaștem că în primul rând ne trebuie ochi deschiși, ochi deschiși pentru problemele timpului în care trăim, ochi deschiși pentru problemele fraților și surorilor noastre.

În al doilea rând, recunoaștem că ne trebuie timp și cu aceasta am atins punctul sensibil. Cine are timp? Deși ziua mai are încă 24 de ore și fiecare oră are 60 de minute, ni se pare că timpul se scurge tot mai repede. O alegere corectă a priorităților este tot mai acută în viața noastră, altfel naufragiem.

În al treilea rând, recunoaștem că ne trebuie o inimă sensibilă. Adevărata slujbă de păstor are ca premisă faptul, că noi ne putem pune în situația celui pe care vrem să-l ajutăm și să înțelegem problemele sale. Dar înainte de toate recunoaștem că ne trebuie modul de gândire al Domnului nostru.

Acestea fiind spuse ne îndreptăm către Ezechiel 34. Dorim să învățăm din exemplul pozitiv al bunului Păstor și să ne lăsăm atenționați de exemplul negativ al păstorilor falși.

„Iată, Eu Însumi”

Această afirmație puternică din versetul 11 stă ca titlu peste tot ce face Păstorul. Este o afirmație care ne încurajează. Probabil, privim cu îngrijorare la decăderea din jurul nostru, poate suntem întristați de multe lucruri care le vedem în viața personală și de părtășie a credincioșilor, poate că uneori devenim descurajați, deoarece se pare că nu mai este nicio speranță.

Dar în toate acestea să nu uităm că Unul este prezent; El nu ne uită și nu ne lasă singuri. „Iată, Eu Însumi, chiar Eu.” Prezența Sa în viața noastră este o realitate, pe care nimeni și nimic nu o poate anula. David putea să spună: „Tu ești cu mine” (Psalm 23.4).

Cine este Cel care ne dă promisiunea aceasta? Avraam L-a cunoscut ca „Dumnezeul Atotputernic” (Geneza 17.1). Moise L-a cunoscut ca „Eu sunt Cel ce sunt” (Exod 3.14). Și noi putem să-L cunoaștem astfel. El este Acela căruia nimic nu-i este prea mic sau prea mare. Atotputernicia

Lui este de neînțeles pentru noi oamenii legați de pământ. Dar El este și Acela, care nu Se schimbă: „Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci”, așa spune scriitorul epistolei către Evrei (Evrei 13.8). Acesta este Păstorul nostru, pe care putem să ne bizuim întotdeauna.

Promisiunea bunului Păstor este în contradicție vădită cu păstorii falși. Lor li se reproșează: „nu era niciun păstor” (versetul 8). Și într-adevăr, acești păstori nu erau păstori cu adevărat. Ei nu stăteau la dispoziția oilor, când acestea aveau nevoie de ei.

Din această afirmație tragem prima concluzie practică și ne întrebăm: suntem noi prezenți, când este nevoie de noi? Suntem prezenți, când copiii noștri au nevoie de noi, când frații și surorile sunt într-un necaz oarecare?

„Iată, Eu Însumi... voi căuta oile Mele”

A doua mare afirmație a Păstorului este: „Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji.” În aceste cuvinte se exprimă o intenție, un plan bine stabilit. „Eu Însumi voi căuta.” Păstorul nu numai că este prezent, ci vrea să facă ceva pentru oile Sale. El vrea să le caute și să le îngrijească.

Din aceasta tragem o altă concluzie practică pentru noi: slujba de păstor începe cu o declarație concretă. Putem spune foarte ușor, că este frumos, când alții se lasă folosiți în slujba de păstor. Noi ne putem bucura și avem voie să ne bucurăm că Domnul a dat unora o misiune specială de păstor (Efeseni 4.11). Dar nu despre acest lucru este vorba aici. Fiecare dintre noi este personal chemat de Domnul să se lase folosit. Fiecare personal este chemat să facă o declarație de intenție, și desigur după aceea să o transpună în faptă.

În al doilea rând, Păstorul precizează că este vorba despre propriile Sale oi. „Voi căuta oile Mele.” Păstorul are o relație personală cu fiecare dintre oile Sale. Așa cum îl cunoaștem personal ca Păstor al nostru (Psalm 23.1), tot așa El ne cunoaște personal ca oi ale Sale. Această relație se bazează pe faptul că Păstorul cel bun Și-a dat viața pentru oile Sale (Ioan 10.11). Același lucru este valabil și pentru restul de oi, pentru întreaga turmă. Este vorba despre „turma lui Dumnezeu” și nu despre turma păstorilor (1 Petru 5.2).

Păstorii falși au neglijat acest adevăr. Ei au tratat turma, ca și cum ar fi fost a lor, cu care puteau face ce doreau. Ei au profitat de turmă și au fost interesați numai de foloasele lor.

În aceasta avem următoarea învățătură: Dacă vrem să facem slujba de păstor, să nu uităm niciodată ale cui sunt oile. Ele nu sunt proprietatea noastră, ci sunt turma lui Dumnezeu. Această turmă nu este altceva decât „Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu” (Fapte 20.28).

Prețul a fost mare, de aceea și valoarea Adunării, a turmei lui Dumnezeu, este mare. Acest gând este pe de o parte motivația pentru slujba de păstor, iar pe altă parte ne face atenți, să nu facem această slujbă după bunul plac.

În al treilea rând, recunoaștem scopul pe care îl urmărește Păstorul. Pe de o parte El dorește să caute oile Sale, iar pe de altă parte să le îngrijească. El Se interesează de ele personal, El Se interesează de problemele lor. Profetul Isaia se exprimă astfel: „El Își va paște turma ca un Păstor, va strânge mieii în brațul Său și-i va purta la sânul Său; El le va călăuzi blând pe cele care alăptează” (Isaia 40.11). Din nou se observă contrastul față de păstorii falși. Despre ei trebuie spus: „...păstorii Mei nu căutau oile Mele” (versetul 8). Aceasta este lipsă de interes și indiferență.

Cum stau lucrurile cu noi? Avem interes pentru frații noștri și pentru surorile noastre? Știm cum le merge? Cunoaștem problemele lor, necazurile lor și suntem pregătiți să îi ajutăm? „Purtați-vă poverile unii altora”, este îndemnul apostolului Pavel adresat galatenilor (Galateni 6.2). Chiar dacă un astfel de comportament este mai puțin popular în lume, între copiii lui Dumnezeu să fie un comportament de la sine înțeles și realmente practicat.

Păstorul cel bun

Acest titlu ne conduce spre inima capitolului nostru, la versetele 11-16. Aceste versete ne arată într-o formă comprimată o varietate minunată de activități. Este Păstorul cel bun care lucrează în folosul oilor Sale și îngrijește de ele. Privind la acțiunile Sale, vom fi umpluți pe de o parte de admirație, iar pe de altă parte se va trezi în noi dorința să facem ca El.

Versetul 11 este ca un titlu al acestor versete, pe care le-am analizat deja parțial. De la versetul 12 găsim activitatea Păstorului pentru oile Sale.

1. El îngrijește de oi

Am văzut deja, că Păstorul are interes pentru oile Sale. În opoziție cu păstorii falși, care nu se interesează de oi, Păstorul cel bun nu este indiferent față de oile Sale. El este Păstorul cel bun, care îi cunoaște pe ai Săi (Ioan 10.14). El nu doar ne cunoaște pe nume, pentru că ne-a mântuit, dar El cunoaște și condițiile noastre de viață. El știe exact cum îți merge ție și cum îmi merge mie. În purtarea Sa de grijă față de oi se cuprinde nu numai interesul Lui pentru noi, ci și gândul, că El vine în împrejurările vieții noastre și face din problemele noastre, problemele Lui.

Când Moise păștea turma socrului său în pustiu, citim că „Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacăra de foc, din mijlocul unui rug” (Exod 3.2). Acest rug aprins ne arată simbolic strâmtorarea poporului Israel în Egipt. Faptul că Îngerul Domnului era într-un rug aprins, ne arată că poporul nu era singur în necazul lui. Păstorul lui Israel era cu ei. El Se îngrijea de ei.

Astfel, Moise a auzit mai târziu acele cuvinte de încurajare: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile” (Exod 3.7). Păstorul nu numai că era cu ei, ci El a auzit, a văzut și a luat cunoștință de ceva. În dragostea Sa, a avut grijă de ei.

Sute de ani mai târziu, trei tineri au ajuns într-un mare necaz. Deoarece au rămas credincioși Dumnezeului lor și nu au vrut să se închine chipului ridicat de împăratul Nebucadnezar, în mânia sa, împăratul a dat ordin ca cei trei tineri să fie aruncați în cuptorul aprins. Putea oare Dumnezeu să lase credințioșii neînfricați și credința celor trei fără un răspuns? Nicidecum!

Dar El nu doar i-a salvat simplu, ci când au fost aruncați în cuptorul încins, El a fost cu ei în mijlocul necazului lor. Împăratul a recunoscut situația și a spus: „Iată, eu văd patru bărbați dezlezați umblând în mijlocul focului și n-au nicio vătămare; și înfățișarea celui de-al patrulea este ca a unui fiu de dumnezei” (Daniel 3.25).

Și astăzi, Domnul vine în situațiile noastre. Chiar dacă uneori se pare că suntem singuri, totuși nu este așa. Profetul Isaia spune: „În toată strămtorarea lor, El a fost strămtorât și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat” (Isaia 63.9). În alt loc spune: „Nu te teme ... Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va mistui” (Isaia 43.1-2). Ce Păstor minunat avem, care îngrijește de noi!

În Noul Testament suntem îndemnați în două locuri să-i ajutăm pe cei slabi (Fapte 20.35 și 1 Tesaloniceni 5.14). Nu tocmai cei slabi ai turmei au nevoie să ne ocupăm de ei și să-i ajutăm? Suntem noi gata, ca în felul de gândire al Domnului să ne ocupăm de problemele celor slabi și să facem din problema lor, problema noastră? Suntem gata să-i ajutăm și să le fim alături?

Poate ar fi bine să ne îndreptăm privirea în mod deosebit spre cei mici și spre bătrânii turmei. Cei care s-au pocăit de curând și copiii au mare nevoie de ajutorul și de preocuparea noastră. Dar și frații bătrâni și surorile bătrâne au deseori impresia că „sunt uitați” de ceilalți. Desigur, aceasta nu este o slujbă care să fie văzută de ceilalți și cu care poți ieși în evidență. Dar nu aceasta contează. Important este, dacă suntem gata să urmăm exemplul Domnului și să facem această slujbă de păstor.

4. El adună oile

Păstorul nu numai că scoate oile din locul de primejdie și le conduce, ci scopul păstorului este ca să le adune (versetul 13). Tocmai aceasta este caracteristica unei turme: nu este vorba de o simplă adunătură de oi, ci ele formează împreună o turmă. Această adunare pe care o face păstorul stă în contradicție cu împrăștierea făcută de aceia care împung și lovesc pe cele slabe (versetul 21). Păstorul nu are în vedere numai binele fiecărei oi în parte, ci și îngrijirea turmei în totalitatea ei. Dumnezeu a avertizat de multe ori pe poporul Său, să nu se depărteze de Cuvântul Său. Urmarea acestei neascultări va fi împrăștierea și robia. Dar Dumnezeu a dat poporului Său și făgăduința, că în cazul în care se vor căi, El va fi Acela care îi va aduna și-i va aduce înapoi în țara lor. Deja în cartea Deuteronom găsim această indicație, de exemplu în capitolul 30.2-3, unde Dumnezeu spune prin Moise: „Dacă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta de glasul Lui ... atunci Domnul Dumnezeul tău îți va întoarce pe cei captivi și Se va îndura de tine și te va aduna din nou dintre toate națiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tău.” „Știm că aceste lucruri s-au întâmplat deja parțial în istoria lui Israel, dar împlinirea lor deplină va avea loc în viitor. Dumnezeu își va aduna poporul Său dintre toate popoarele, între care el este astăzi încă împrăștiat, și va aduce pe copiii lui Israel în țara lor de moștenire, pe care El le-a promis-o. Despre aceasta vorbesc multe texte din profeție. O profeție deosebită este în Ieremia 23.1-4, pe care vrem să o cităm: „«Vai de păstorii care nimicesc și risipesc oile pășunii Mele!» zice Domnul. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel despre păstorii care păstoresc pe poporul Meu: «Voi ați risipit oile Mele și le-ați alungat și nu le-ați îngrijit. Iată, voi pedepsi asupra voastră răutatea faptelor voastre», zice Domnul. «Și Eu voi aduna rămășița oilor Mele din toate țările unde le-am alungat și le voi aduce din nou în staulele lor și vor fi roditoare și se vor înmulți. Și voi ridica peste ele păstori și ei le vor păstori.»” „Și în Mica 2.12 auzim pe Dumnezeu spunând: „Voi aduna negreșit, Iacove, pe toți ai tăi; voi strânge negreșit rămășița lui Israel; îi voi pune la un loc ca pe oile din Boțra, ca o turmă în mijlocul pășunii lor.” Împrăștierea poate fi deci atât rezultatul căilor proprii, cât și o consecință a acțiunii păstorilor falși. Dar strângerea este întotdeauna un act al harului și al îndurării Păstorului cel mare. Lui nu-i este indiferent dacă oile Sale se rătăcesc și se risipesc. Profetul Naum jalește astfel: „poporul tău este împrăștiat pe munți și nu-l strânge nimeni” (Naum 3.18). Prin profetul Isaia, Dumnezeu spune poporului Său: „Te-am părăsit pentru o scurtă clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări. ... Mă voi îndura de tine cu o bunătate eternă, zice Domnul, Răscumpărătorul tău” (Isaia 54.7-8).

Strângerea poporului lui Dumnezeu în Noul Testament

Dacă facem o aplicație la noi, constatăm că intenția Păstorului îndurător nu s-a schimbat. El încă mai are intenția să strângă pe poporul Său. Scopul venirii Sale pe pământ a fost, printre altele, „ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.52). Știm că această afirmație se referă în ceea ce privește aspectul de învățătură la unitatea Adunării. În Vechiul Testament exista un popor al lui Dumnezeu care avea un semn exterior de apartenență. Dar adevărații credincioși din acest popor erau „împrăștiați”, ceea ce înseamnă că nu erau special legați unul cu altul. În Noul Testament există un popor al lui Dumnezeu constituit din toți oamenii născuți din nou, care prin legătura lăuntrică (prin Duhul Sfânt) sunt legați unii cu alții, iar aceasta este Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 12.13). Dumnezeu nu numai că vrea să aibă un popor pe acest pământ, ci El dorește ca poporul Său să se stângă împreună, să fie strâns. În Faptele Apostolilor, unde ne este prezentată istoria timpurie a primilor creștini, citim de mai multe ori, că credincioșii erau adunați laolaltă (Fapte 2.1; 4.31; 10.27; 12.12; 20.7-8). Unitatea poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie una teoretică; ea trebuie să se arate acolo unde credincioșii se strâng ca Adunare în Numele Domnului Isus. Despărțirile și împrăștierea în grupări omenești – așa cum, din păcate, ele caracterizează astăzi creștinătatea – nu au fost niciodată după gândurile lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea vrăjmașului, care caută să risipească oile (Ioan 10.12) și, din păcate, în multe cazuri a reușit. Din citatul prezentat mai înainte din Ieremia 23.1-2 reiese clar că satan își găsește ajutoare în păstorii falși. Conducătorii și păstorii din poporul lui Dumnezeu poartă o responsabilitate mare. Prin comportamentul și slujba lor, ei pot să ajute la strângerea poporului lui Dumnezeu, dar pot și să contribuie la împrăștiere. Acest lucru este valabil atât pentru adunarea locală, dar și în afara ei. Pentru înțeleptul Solomon erau șase lucruri, pe care Dumnezeu le ura, și șapte, care erau o urâciune pentru sufletul Său, și între acestea se numără: „cel care seamănă neînțelegeri între frați” (Proverbe 6.19). Și apostolul Pavel exprimă un avertisment foarte serios în această direcție: „Dar vă îndemn, fraților, să luați seama la cei care fac dezbinări și prilejuri de poticnire împotriva învățării pe care ați primit-o; și depărtați-vă de ei” (Romani 16.17). La ce contribuim noi? Strângem sau risipim? Această întrebare ne este adresată cu toată seriozitatea, și nu vrem să ne debarasăm de ea. Un alt gând trebuie amintit aici. O turmă adunată este formată din mieluși și din oi, adică animalele tinere și animalele bătrâne sunt împreună. La fel este situația și în turma lui Dumnezeu. Deja de la început, viclenia lui satan a fost, ca să despartă pe frații tineri și surorile tinere de bătrâni, pe părinți de copii (un exemplu grăitor avem în Exod 10.9-11). Această viclenie o folosește satan și în zilele noastre, cu mare succes. Acest lucru nu înseamnă nicidecum că într-o adunare locală în afara întrunirilor regulate ale tuturor fraților și

surorilor nu pot să existe preocupări separate cu frații și surorile tinere sau cu frații și surorile în vârstă. Dimpotrivă, tocmai tinerii au probleme și greutăți specifice, și vom face bine dacă le vom fi de ajutor (ore de tineret, ore de întrebări și răspunsuri etc.). Însă dacă acest lucru duce la diviziuni între cei în vârstă și tineri, trebuie să ne întrebăm foarte serios, ce nu este corect. Doresc oare tinerii să aibă mai multă libertate? Sau se tem cei în vârstă că vor pierde influența? Să cercetăm motivele – fiecare pentru sine. În orice caz este bine ca orele din cursul săptămânii și de duminică să fie frecventate de orice grupă de vârstă. Aceasta înseamnă responsabilitate – în mod deosebit în vestirea Cuvântului – pentru toți aceia care se lasă folosiți de Domnul. O ultimă aplicație este cu privire la familia noastră. Familiile intacte (adică adunate) nu sunt numai celula societății, ci ele sunt și celula pentru o viață sănătoasă a Adunării. Aceasta o știe și satan, și de aceea se folosește de orice mijloace să distrugă într-un fel sau altul familia creștină. În lume a reușit într-o măsură mare. Familia este pentru mulți oameni numai o formă de a trăi împreună – și probabil nici măcar cea mai bună formă. Din păcate, nici noi nu rămânem neinfluențați de diminuarea sentimentului valorii familiei în general. Dar gândurile lui Dumnezeu nu se schimbă. Principiul Lui este încă valabil: „Tu și casa ta”. Dumnezeu nu ne privește numai personal, ci el ne privește și în legătură cu familiile noastre. Fisurile interne în familie sunt o durere pentru Păstorul nostru cel mare, care dorește și aici „să adune”. Aceasta înseamnă responsabilitate pentru fiecare membru al familiei, în mod deosebit pentru tați.

5. El aduce oile în țara lor

Oile au o țară care le aparține. Acolo vrea Păstorul să le aducă (versetul 13). Pentru poporul Israel țara era Canaan, țara promisă. Această țară a fost promisă lui Avraam ca o moștenire pentru urmașii lui, și Dumnezeu face mereu referire la ea, că este o țară binecuvântată pentru ei. În mod deosebit cartea Deuteronom ne descrie în multe locuri în culori vii, privilegiile și binecuvântarea acestei țări bune. Iosua a fost cel favorizat, ca să ducă poporul în moștenirea lui. Prin vina lor proprie, copiii lui Israel au pierdut mereu binecuvântarea țării. De aceea profeția lui Ezechiel - în însemnătatea ei cu privire la Israel - nu s-a împlinit până astăzi, chiar dacă primele semne ale împlinirii se văd deja în zilele noastre. Și credincioșii posedă „o țară” a moștenirii și a binecuvântării, dar această binecuvântare nu este de natură materială, ca în vechiul legământ, ci de natură duhovnicească. Copiii lui Dumnezeu sunt binecuvântați „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos” (Efeseni 1.3). Țara Canaan corespunde în înțeles spiritual locurilor cerești, în care noi am fost așezați deja acum în Hristos (Efeseni 2.6). Rodul țării, care pentru Israel era unul fizic, este pentru noi, tot ceea ce se referă la Domnul nostru glorificat. Noi am fost aduși în domeniul binecuvântării, care depășește cu mult posedarea iertării păcatelor și salvarea de la condamnare. Mântuirea dăruită este fără îndoială o mântuire mare, pentru care niciodată nu putem mulțumi îndeajuns. Dar Dumnezeu ne-a dăruit mai mult. Noi avem „o țară dată în stăpânire”, binecuvântări duhovnicești, pe care putem să le savurăm, și trebuie să le savurăm. În această țară ne-a condus Iosua al nostru, Domnul Isus. Dar numai faptul că suntem așa de binecuvântați nu ne ferește pe deplin. Nici poporului Israel nu i-a fost suficient că Iosua l-a dus în țară. Ei trebuiau să ia în mod practic țara în posesiune. Dumnezeu le-a promis: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat” (Deuteronom 11.24 și Iosua 1.3). Acest lucru este valabil și pentru noi: într-adevăr, suntem binecuvântați cu orice binecuvântare în locurile cerești (adică, am fost aduși în țară), dar aceasta nu înseamnă, că și savurăm aceste binecuvântări duhovnicești. Lucrul acesta îl facem abia atunci când ne preocupăm realmente cu ele și ne bucurăm să descoperim mereu frumuseți noi în ceea ce ne-a fost dăruit în Domnul Isus. În primul rând este responsabilitatea noastră, a fiecăruia în parte, să ne preocupăm cu binecuvântarea care ne-a fost dată. O deosebită responsabilitate în acest sens o au păstorii poporului lui Dumnezeu. Așa cum Păstorul cel mare ne duce în țară, acum, cei care fac slujba de păstor, trebuie să contribuie, ca și alții să fie aduși să savureze practic binecuvântarea. Acest lucru începe iarăși mai întâi în familiile noastre. Vorbim noi tații - desigur pe înțelesul copiilor noștri - despre binecuvântarea bogată pe care o posedăm, sau discuțiile noastre sunt numai superficiale? Nimeni nu așteaptă, ca să discutăm toată ziua cu copiii noștri despre Biblie. Noi mai trăim în lumea aceasta (chiar dacă nu mai suntem din lume). Tocmai ca tați vom face bine dacă vom arăta interes față de domeniile de interes ale copiilor noștri. Întrebarea este însă: știu copiii noștri ceva despre slava și binecuvântările care sunt legate de Persoana Domnului Isus? Să ne gândim serios la această întrebare! Care este situația în strângerile noastre laolaltă? Vorbesc frații, pe care Dumnezeu îi folosește, despre „bogăția lui Hristos” sau se preocupă cu alte tematici? Deseori se spune - și desigur, pe drept - că în întrunirile noastre avem nevoie de învățătură practică pentru viața de fiecare zi. Lucrul acesta este desigur important și adevărat, dar nu este totul. Noi avem tot atât de mult nevoie să fim învățați să cunoaștem „ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit”, ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc (1 Corinteni 2.9). Apostolul Pavel vedea ca un har deosebit, să vestească printre națiuni „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos” (Efeseni 3.8). Bătrânilor din Efes, apostolul putea să le mărturisească cu mulți ani înainte de a le scrie scrisoarea: „pentru că nu m-am ferit să vă fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu” (Fapte 20.27). Nu putem să ne comparăm cu Pavel, dar putem să învățăm de la el. Prezentarea binecuvântării creștine nu se mărginește desigur numai la familia noastră și la strângerile noastre laolaltă. Putem folosi și trebuie să folosim și alte prilejuri, ca reciproc să ne atragem atenția cu privire la ce este „țara” noastră. La aceasta pot contribui, de exemplu, vizitele reciproce. Cât de adeseori alunecă discuțiile noastre spre alte tematici! Vorbim despre politică, despre sport, despre mașini, despre modă, despre hobby, despre profesia noastră etc. Desigur, aceste lucruri își au locul lor în viața noastră și ar fi nefiresc dacă nu am vorbi și despre ele. Dar întrebarea totuși rămâne: ce ne preocupă și ce este important pentru noi? Și aici este o problemă a priorităților vieții noastre, o întrebare cu privire la preocuparea inimilor noastre.

6. El paște oile

Aici am ajuns la o activitate de bază a Păstorului. Este ceva caracteristic pentru un păstor să-și pască turma. De cinci ori se vorbește în versetele 13-17 că păstorul paște oile. În contrast cu aceasta se spune de două ori despre păstorii falși că se pasc pe ei înșiși (versetele 2, 8) și de două ori se spune că ei nu pasc turma, respectiv nu pasc oile (versetele 3, 8). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă atât calitățile bunului Păstor, cât și lipsurile păstorilor falși. Un păstor care paște oile sale se îngrijește de hrană bună pentru oi. El le duce pe pășuni bune, ca să primească ce le trebuie. Tocmai acest lucru îl face Domnul Isus pentru noi. În Ioan 10, El Se prezintă în fața ochilor noștri ca Păstorul cel bun și spune despre Sine Însuși: „Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune” (versetul 9). El este Cel care îngrijește de nevoile noastre spirituale și vrea să ne dea zilnic ce avem nevoie ca hrană pentru omul nostru launtric. Primirea hranei spirituale are două aspecte: Pe de o parte, Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă responsabilitatea personală. Trebuie să dorim laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu (1 Petru 2.2). Dacă nu avem această dorință, vom duce lipsă în interiorul nostru și vom slăbi. Pe de altă parte, Biblia ne arată că Păstorul este gata oricând să ne dea ceea ce avem nevoie. Dacă vom întreba ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „Spune-mi, tu, pe care te iubeste sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la amiază?”, atunci El niciodată nu ne va dezamăgi (Cântarea Cântărilor 1.7). Cel puțin de patru ori se spune în Vechiul Testament despre poporul lui Dumnezeu că este „poporul pășunii Lui” (Psalm 79.13; Psalm 95.7; Psalm 100.3; Ezechiel 34.31). Oare ceea ce a fost valabil în Vechiul Testament, să nu aibă valabilitate

mai mare pentru noi? Cine este capabil să hrănească și să pășuneze ca El? În Ezechiel 34 se spune în continuare despre El: „Voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David” (versetul 23). Acest verset indică, fără îndoială, spre Domnul Isus.

Pășunea Păstorului cel bun

În versetele 13 și 14 din Ezechiel 34 găsim alte amănunte cu privire la pășunea Păstorului cel bun:1) Este o pășune pe munți: Munții ne duc cu gândul la un loc unde suntem deosebit de aproape de Domnul și unde avem părtășie cu El. Este un loc în care lăsăm la o parte împrejurările vieții și ne ocupăm numai cu Domnul. În astfel de ocazii putem să ne bucurăm în mod deosebit de hrana pe care o găsim pe această pășune. Câteodată însă este greu de urcat pe „munți”. Dar merită!2) Este o pășune în văi: În contrast cu munții, văile ne fac să ne gândim la împrejurările vieții zilnice. Și în aceste locuri, Păstorul are totdeauna un cuvânt, ca să ne întărească în interiorul nostru și să ne învioreze. Tocmai în aceste „văi” avem nevoie de o hrană bună și de îngrijire din partea Păstorului nostru, ca să nu descurajăm.3) Este o pășune în toate părțile locuite ale țării: Pășunea Păstorului nu este legată de un anumit loc, ci se găsește în toate zonele locuite ale țării. Poate putem face aici o aplicație la casele noastre. Păstorul vrea să ne pască și să ne hrănească în familiile noastre. Aici se oferă multe prilejuri, pe care le putem folosi.4) Este o pășune bună: Nici nu ar putea fi altfel! Ceea ce dă Păstorul cel bun, poate fi calificat numai ca „bun”. Hrana Lui nu este niciodată dăunătoare, ci ea este întotdeauna spre bunăstarea noastră. Este tocmai acel lapte curat, o hrană pe care lumea aceasta nu o poate da.5) Este o pășune grasă: Hrana Păstorului este sănătoasă și contribuie la creșterea noastră. Acesta este scopul Păstorului în viața fiecărui copil al lui Dumnezeu: El dorește să ne maturizăm lăuntric, să creștem și să facem progrese spirituale.

Chemarea Domnului adresată nouă

Ajungem acum la aplicația importantă pentru noi. Petru a primit o însărcinare exactă și bine definită din partea Domnului, ca să pască mielușii și oile Sale (Ioan 21.15, 17). Aici nu se vorbește despre turmă, ci intenționat se face o diferențiere între mielușii și oi (deși împreună formează turma). Când vorbim despre mielușii, ne gândim la cei tineri din turmă, deci la cei de curând întorși la Dumnezeu sau la copiii noștri. În cazul oilor putem să ne gândim la cei care sunt deja de mai mult timp pe calea credinței și care ar trebui să fi atins o anumită maturitate duhovnicească. Ambele grupe trebuie să fie pășunate; aceasta înseamnă că ambele grupe au nevoie de hrană și învioreare prin Cuvântul lui Dumnezeu. Păstorii turmei sunt îndemnați să le dea această hrană. Evanghelistul Matei relatează despre o mare mulțime de oameni, 5.000 de bărbați (fără femei și copii), care au venit la Domnul Isus. Când s-a înserat și oamenii au flămânzit, ucenicii i-au propus Domnului lor să lase mulțimea să plece. Răspunsul Domnului a fost scurt, dar include o lecție importantă: „N-au nevoie să meargă; dați-le voi să mănânce” (Matei 14.16). Nu era aceasta o misiune deosebită pentru ucenici? Și nu este o misiune tot așa de mare și pentru noi? El dorește să te folosească pe tine și pe mine, ca să dăm altora hrană duhovnicească. Dar imediat urmează a doua lecție. Ucenicii mărturisesc: „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești” (versetul 17). Prin aceasta, ucenicii recunosc neputința lor de a satura o astfel de mulțime. Dacă Domnul vrea să ne folosească să dăm hrană duhovnicească altora, atunci aceasta este posibil numai dacă vedem în noi și din noi incapacitatea de a face aceasta. Urmează apoi a treia lecție. Domnul a spus: „Aduceți-le aici la Mine” (versetul 18). Cunoaștem finalul. În mâna Domnului, puținul adus de ucenici s-a înmulțit. Toți s-au săturat și au rămas și resturi. Așa va fi și cu noi. Puținul, pe care probabil îl avem, este suficient în mâna Păstorului cel mare, ca să dea tuturor cât au nevoie. Nu trebuie să ne bazăm pe ceea ce putem noi să facem, pe înțelepciunea noastră, pe aptitudinile noastre, ci să ne încredem în Domnul că va binecuvânta ce avem în mână.

Pășunarea în adunare

Fiind conștienți de aceasta putem face o aplicație cu privire la strângerile noastre laolaltă ca Adunare, când noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, suntem adunați împreună să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Această temă este tratată, printre altele, în 1 Corinteni 14. Dacă citim acest capitol în contextul lui și îl lăsăm să lucreze asupra noastră, atunci vom recunoaște că intenția deosebită a Duhului lui Dumnezeu este ca tot ce se spune în strângerile laolaltă să fie pentru zidire. „Zidirea” este cuvântul cheie în acest capitol. Se recunoaște ușor legătura strânsă cu tema noastră. Pășunarea și zidirea merg împreună. Hrănirea (pășunarea) are ca țintă creșterea lăuntrică și progresul, și tocmai aceasta este parafrizat prin „zidire”. Dumnezeu dorește să dea în fiecare strângere laolaltă hrană spirituală turmei Sale, adică mielușilor și oilor. Acest gând încarcă cu responsabilitate în primul rând pe frații, pe care Domnul îi folosește să împartă hrana. Este ceea ce se spune, hrană adevărată pentru cei care ascultă? Sunt ei zidiți? Înțeleg ascultătorii ceea ce se spune? Înțelegea se referă la acustică, dar desigur în primul rând la conținutul a ceea ce se spune. Apostolul Pavel spune clar în 1 Corinteni 14 că nu este de folos să spui ceva într-o strângere laolaltă, pe care ascultătorii nu-l înțeleg. Slujba de păstor nu înseamnă niciodată o zidire personală (căci atunci ne paștem pe noi), ci slujba de păstor este întotdeauna în folosul și spre binele altora. „Astfel și voi, deoarece sunteți doritori de cele spirituale, căutați să le aveți din belșug, pentru zidirea adunării” (1 Corinteni 14.12). Dacă ne gândim la strângerile noastre laolaltă, trebuie să ne punem în mod autocritic întrebarea: corespundem acestei cerințe înalte? Desigur, Dumnezeu a dat daruri diferite și este bine așa. Un frate are darul să vorbească mai mult tinerilor și copiilor, un altul se preocupă probabil mai mult cu necesitățile fraților și surorilor în vârstă. Unii explică Cuvântul, pe când alții pun accent pe trăirea practică a Cuvântului. Totuși, niciodată nu avem voie să uităm, că este vorba despre nevoile tuturor celor care sunt strânși, și nu numai a unui anumit grup. Aici este vorba despre copii, dar și despre frații și surorile în vârstă, surorile tot așa ca și frații. De aceea fratele care vorbește are nevoie, pe de o parte, de înțelepciune, dependentă și conștiința deplină, că numai Domnul poate să împlinească toate nevoile. Pe de altă parte avem voie și trebuie să folosim și mintea noastră (1 Corinteni 14.19, 20). Pășunarea mielușilor și a oilor nu se limitează la strângerile noastre laolaltă. Desigur, este ceva cu totul deosebit să ne „strângem ca Adunare”, căci atunci îl avem în mijloc pe Domnul, după promisiunea Sa, și fără îndoială de această promisiune este legată o mare binecuvântare. Noi toți - tineri și vârstnici - să prețuim aceste strângeri și să nu lipsim fără motive întemeiate, atunci când Domnul vrea să ne strângă în jurul Său. Totuși, sunt și alte prilejuri de a pășuna mielușii și oile Domnului. Acest lucru este valabil în mod deosebit pentru cei ce sunt tineri în credință. Ei au nevoie de atenție deosebită și de ajutor. Aceste cerințe le putem satisface în primul rând prin discuții personale, apoi prin ora de copii, ora de tineret, tabere biblice sau în anumite cazuri și prin studii biblice în cadrul familiei. Aici există posibilitatea să se ofere hrană corespunzătoare fiecărei grupe. Important este în primul rând, ca în cadrul discuțiilor Cuvântul lui Dumnezeu să ocupe locul central. În al doilea rând, astfel de strângeri nu trebuie niciodată să concureze strângerile laolaltă ca adunare. În al treilea rând, frații care fac astfel de lucrări să aibă încrederea fraților și a surorilor adunării locale.

Pășunarea în familie

Una dintre cele mai importante câmpuri de activitate, unde pășunăm în mod deosebit mielușei, este familia. Este bine dacă luăm cu noi pe cei mici în străngerile laolaltă (chiar dacă nu înțeleg nimic sau numai puțin, dar ei se află împreună cu noi în prezența Domnului Isus). Este bine și util, dacă frecventează școala duminicală sau ora de tineret. Dar toate aceste activități nu micșorează responsabilitatea părinților, ca ei să se intereseze personal de binele spiritual al copiilor. Pășunarea celor mici din turmă este și rămâne în primul rând lucrarea tatălui și a mamei (dar și bunicii și bunicele au un câmp bun și larg de lucru în această privință). Din cauza importanței acestui punct în zilele noastre, doresc să zăbovesc mai mult asupra lui. Când copiii noștri sunt pe calea cea bună, fără îndoială, este numai harul lui Dumnezeu; dar aceasta nu reduce cu nimic responsabilitatea noastră ca părinți. Când este vorba despre hrănirea spirituală a copiilor noștri, atunci noi părinții suntem răspunzători. Copiii au nevoie de o învățătură specială, pe care numai părinții o pot da. În unele case, părinții se mărginesc să ofere copiilor casete audio, CD-uri care conțin povestiri și texte biblice. Se poate ca părerile cu privire la folosirea acestor mijloace să fie diferite, dar un lucru este clar: dacă pășunarea copiilor se limitează la o astfel de hrană, atunci este prea puțin. Ne-am putea imagina, că Păstorul nostru divin ne-ar învăța în felul acesta? Nu, Dumnezeu ne-a dat nouă părinților o însărcinare cu privire la copiii noștri și de această însărcinare trebuie să ne achităm cu hotărâre, dar și cu bucurie. Premisa pentru o pășunare eficientă este, ca noi înșine să ne lăsăm pășunați de Păstorul nostru divin și ca rezultatele să fi vizibile în viața noastră. Numai dacă noi înșine avem o afecțiune mare pentru Domnul nostru, vom putea să-L facem prețios copiilor noștri. Cum vrem noi să-L facem pe Domnul măreț în fața copiilor noștri, dacă El nu este măreț în ochii noștri? Cum vrem să le explicăm copiilor noștri Cuvântul lui Dumnezeu, când noi nu-l cunoaștem? Și ce va fi, când copiii noștri vor constata că Cuvântul lui Dumnezeu nu are niciun loc în inimile noastre și noi nu ascultăm de el? Copiii sunt niște observatori foarte atenți și vor constata repede dacă Cuvântul lui Dumnezeu este numai pe buzele noastre și nu este și în inimă. De aceea exemplul personal este extraordinar de important și este premisa pentru pășunarea corectă. Deci, cum arată concret pășunarea? Ea constă în prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu în așa fel, încât copiii să-l poată primi și înțelege, ca apoi acesta să poată lucra în viața lor. Așa cum hrănirea zilnică a unui copil are ca urmare, în cazul normal, dezvoltarea trupească, tot așa să fie și pe tărâm duhovnicesc. Pășunarea este deci mai mult decât practicile de rutină, ca de exemplu citirea din Biblie sau a unei foi de calendar creștin după servirea mesei; acesta este un obicei bun. Dar este important, ca părinții să se străduiască să le prezinte copiilor cele citite în așa fel, încât ei să le înțeleagă. Domnul să-i ajute pe toți părinții și să le dea înțelepciunea necesară pentru lucrarea cu copiii! Să ne ajute Domnul să le mijlocim copiilor înțelegere și respect, și înainte de toate plăcere de Cuvântul lui Dumnezeu. Copiii au multe întrebări și de aceea este bine dacă în discuțiile cu ei le oferim răspunsuri pe înțelesul lor. Mesajul Bibliei trebuie prezentat în așa fel, ca el să fie interesant și atrăgător pentru copii. În privința aceasta trebuie să se țină seama neapărat de vârsta copiilor. Copiilor mici nu le citim Epistola către Efeseni (sau alte texte greu de înțeles), ci le povestim istorisirii din Biblie într-un limbaj ușor accesibil pentru ei. Copiilor mai mari putem să le facem treptat cunoscute adevărurile fundamentale ale Bibliei. La bază trebuie să rămână întotdeauna textul Bibliei. Adesea nu ajunge numai simpla citire; trebuie să o completăm cu explicațiile necesare și probabil să facem mai clar prin exemple din viața practică. Totdeauna este decisiv să dăm hrană, care poate fi digerată. Când Domnul Isus a înviat pe fiica mai-marelui sinagogii, a însărcinat pe părinții ei să-i dea de mâncare (Marcu 5.43). O însărcinare simplă, o însărcinare importantă și măreață, dar totodată o însărcinare pe care o putem îndeplini numai cu ajutorul Domnului.

Ogorul lui Boaz

Pășunarea turmei lui Dumnezeu înseamnă deci că noi, în dependență de călăuzirea Duhului Sfânt, dăm mai departe ce noi înșine am primit de la Domnul nostru. Un exemplu frumos în acest sens avem în istoria lui Rut. Rut a mers să caute hrană pentru ea. În capitolul 2 o vedem pe ogorul care aparținea lui Boaz. Acolo erau secerătorii, era slujitorul, pus peste secerători, și desigur era Boaz. În Boaz putem vedea o imagine a Domnului Isus, în slujitorul subordonat vedem o imagine a Duhului Sfânt și în secerători o imagine a celor pe care Dumnezeu vrea să-i folosească astăzi, pentru a împărți hrana duhovnicească. Toți trei au lucrat împreună în armonie și rezultatul a fost spre folosul lui Rut. Boaz i-a spus: „Nu te duce să culegi spice în alt ogor ... Ochii tăi să fie pe ogorul care se seceră” (Rut 2.8-9). La fel este și astăzi. Ogorul lui Boaz este bogat și ajunge pentru toți. Dar întrebarea care ni se pune este: Suntem noi astfel de „secerători”, care sub călăuzirea Duhului Sfânt împărțim ce Domnul ne-a pus în mână?

7. El lasă oile să se odihnească

Odihnirea oilor este în strânsă legătură cu pășunatul (versetele 15-16). Pentru asimilarea hranei, oile au nevoie de timp și de aceea păstorul le duce la odihnă, adică le oferă odihna de care ele au nevoie. Și alte texte din Biblie pun în legătură aceste două activități ale păstorului. Mireasa din Cântarea Cântărilor îl întreabă pe mire: „Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la miază?” (Cântarea Cântărilor 1.7).

Despre rămășița credincioasă a lui Israel din zilele viitoare se spune: „Rămășița lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va găsi în gura lor o limbă înșelătoare; ci ei vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va înspăimânta” (Țefania 3.13). Dar și David vorbește despre odihnă: „El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite” (Psalm 23.2).

Trăim într-un timp caracterizat de stres și agitație crescândă. Viața profesională, școala, abundența de oferte de vacanță, evantaiul de mass-media, mobilitatea crescândă și multe altele fac ca oamenii să aibă tot mai puțin timp pentru odihnă. Aceste evoluții nu-i ocolesc pe copiii lui Dumnezeu. Se poate întâmpla chiar, ca și activitățile pentru Domnul să ne facă să nu mai avem un timp de odihnă, pentru a sta în liniște la picioarele Domnului nostru, ca să fim hrăniți de El. Un exemplu „clasic” în acest sens este Marta din Betania. Evanghelistul Luca ne descrie această femeie ca pe o soră demnă de a fi iubită, activă, care nu ocolea oboseala și care a invitat pe Domnul Isus, și probabil și pe toți ucenicii Săi, în casa ei. Motivele pe care le avea Marta erau cu siguranță bune. Punctul cheie a fost acela, că în preocuparea ei de gazdă a pierdut momentul când Domnul, Păstorul, dorea să o „odihnească”. Și a mai făcut ceva, și anume nu i-a plăcut că sora ei Maria s-a așezat la picioarele Mântuitorului, ca să asculte, și s-a plâns chiar de acest fapt.

Dar despre Maria se spune foarte simplu: „așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Său” (Luca 10.39). Putem să tragem concluzia că și ea a ajutat mai înainte la lucrările gospodărești, dar când a venit timpul a încetat activitatea, ca să primească ceva de la Domnul.

Două verbe avem aici: „a se așeza” și „a asculta”. Nu sunt deseori ambele grele pentru noi? Aici nu este vorba de a citi în grabă un verset scurt din Biblie (deși, de multe ori acesta poate fi o mare binecuvântare), ci de a ne face timp să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe Domnul să ne vorbească. Avem nevoie de acest timp fix, și cu siguranță vom face bine, dacă îl punem în orarul nostru zilnic.

Misiunea noastră a tuturor este să slujim Domnului. Lenevia nu se potrivește deloc, pentru că El așteaptă lucrarea noastră. Fiecare să se întrebe cu toată seriozitatea, unde dorește Domnul să-l folosească. Pe de altă parte trebuie să avem grijă, ca lucrarea pentru El să nu pună stăpânire pe noi, încât să nu mai avem timp să ascultăm Cuvântul Lui și să ne hrănim din el.

Odată, când ucenicii s-au întors la Domnul și i-au istorisit foarte entuziasmați ceea ce făcuseră, El le-a spus simplu: „Veniți voi înșivă deoparte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31). Toți avem nevoie de aceasta. Când Moise a binecuvântat poporul pământesc al lui Dumnezeu, a spus: „Da, El iubește popoarele; toți sfinții Săi sunt în mâna Ta și șed la picioarele Tale, fiecare primește din cuvintele Tale” (Deuteronom 33.3).

Cunoaștem cu toții acest loc la picioarele Păstorului nostru? Ne așezăm acolo, ca să primim. Cu toții, fie tineri, fie vârstnici avem nevoie să primim de la El cuvintele Sale, și acest lucru cu atât mai mult, cu cât Domnul vrea să ne folosească să dăm altora binecuvântarea primită.

Și în această activitate a păstorului putem vedea un îndemn pentru noi. Este bine, când cei care simt și poartă responsabilitatea într-o adunare locală îi impulsionează și pe alții să devină activi în slujba pentru Domnul, și personal sunt un exemplu bun în această privință.

Tot așa de necesar este să se poarte grijă să existe perioade când frații și surorile „se așază”, ca să asculte Cuvântul Domnului. Acestea pot fi strângerile laolaltă regulate, duminica sau în cursul săptămânii, pentru vestirea Cuvântului, dar pot fi de exemplu și întruniri speciale, când un frate vorbește despre o anumită temă.

Un alt domeniu de aplicare privește din nou familia creștină. Și aici este bine, când sunt anumite perioade, în care o familie „se odihnește”. Având în vedere multiplele activități și obligații pe care deja și copiii le au, în multe familii pare să fie tot mai greu să se găsească astfel de perioade de odihnă. Cu toate acestea, noi, ca părinți, putem să aducem înaintea Domnului și acest aspect.

O familie care „funcționează bine” are ca premisă faptul, că noi împreună cu copiii ne luăm timp să ne așezăm la picioarele Domnului, ca să ne preocupăm cu Cuvântul Său. Cu bunăvoință, astfel de ore se pot găsi chiar pe parcursul zilei. În multe cazuri se pot folosi mesele comune, dar pot fi și alte prilejuri deosebite, în care se oferă posibilitatea pentru „slujba în casă” practică zilnic. Pe lângă aceasta să se folosească și prilejurile deosebite, de exemplu, vacanțele.

clickbible.org